

DAL AZ ELSŐ TALÁLKOZÓRA.

(LILLANAK.)

Suhanj hajó, fehér hajó . . .
 — Repülj hajó a zöld vizen!
 A lelkemet, fény-lelkemet
 valakinek ma elviszem!

Ujjong szivem, forró szivem,
 bolond szivem kacag, dalol:
 „Fehér leány, áldott leány
 vár ott a parton valahol!”

E reggelen, nyár-reggelen,
 fény-reggelen hozzá megyek!

Ó várjatok ránk, várjatok,
 ti párafátylas, nagy hegyek!

Ti dús mezők, virág-mezők,
 illat-mezők ó várjatok!
 Egy halk leány, álom-leány
 vágyik, rajong utánatok!

Nagy csönd legyen, mély csönd legyen,
 szent csönd legyen, ha ott leszünk,
 s az Ég alatt, a kék alatt
 bibor vággyal ölelkezünk!

Ti fellegek, hab-fellegek,
 nyár-fellegek majd szálljatok
 a mély Egen, örök Egen,
 mint régi-régi bánatok . . .

S te fény: ragyogj, te fény: remegj,
 te fény: zenélj, és Kedvesem
 szelid fejét, virág-fejét
 ó glóriázd be csendesen!

Aradi-Szabó István.

Ó, HA EGYEDÜL MARADOK! . . .

(LILLANAK.)

En Kedvesem, ó-illatú mesék
 csillag-szemű, fehér királyleánya,
 ha mellettem sétálsz, lelkem be fájva
 vigyáz reád, te drága lengeség!

Tekinteted az Égen andalog,
 s tudom: a vágyad titkon fellebeg
 oda, ahol méléző fellegek
 fölött lakoznak fényes angyalok.

A csillagoknak ezre integet,
 az ajkukon kél csábító beszéd,
 te mindnek érted suttogó nesztét,
 — s csak sejtem én: mit mondanak neked.

Elhívnak innen fény-hazádba fel,
 hogy elsirják, nekik régen mi fáj:
 hideg, bus nélküled az égi táj . . .
 — S várják, hogy lelked egyszer szárnyra kel!

S szivem remeg, midőn elképzelem:
 mellőlem, jaj, ha felröpülsz ragyogva
 testvéreid közé, a csillagokba, —
 mi lessz velem, mi lessz majd énvelem? . . .

Aradi-Szabó István.